

Arrest

nr. 188 845 van 23 juni 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 25 juli 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 april 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 februari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat P. VANCRAEYNEST verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 21 februari 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.2. Op 18 maart 2013 stelt de ambtenaar-geneesheer een medisch advies op.

1.3. Op 11 april 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 – 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 28.03.2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh- Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Decision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42) 1

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift² blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-59; EHRM, Decision, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Decision, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan betrokkene/n te willen overhandigen.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 4 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot bepaling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de artikelen 62 en 9ter van de vreemdelingenwet. Daarnaast beroept de verzoekende partij zich eveneens op een *“duidelijke beoordelingsvergissing”*.

3.1.1. Haar eerste middel licht de verzoekende partij toe als volgt:

“Overwegende dat de tegenpartij van oordeel is dat het verzoek tot machtiging tot verblijf op basis van art.9ter onontvankelijk is omdat "Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 10/06/2013 blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit".

Dat het verzoek 9ter ingediend werd wegens bepaalde medische problemen.

Dat de tegenpartij deze problemen niet betwist.

Dat artikel 4 van bovenvermeld koninklijk besluit uitdrukkelijk bepaalt dat alvorens over artikel 9ter te beslissen, de ambtenaar- geneesheer een bijkomend advies kan vragen aan een gespecialiseerde deskundige.

Dat de bestreden beslissing gebaseerd is op het heel beknopte verslag van de arts, nl Dr TAVERNIER.

Dat bij de lezing van de beslissing en van het medische verslag, het onbekend is welke deskundigheid deze laatste heeft.

Dat deze geneesheer dan ook geen uitvoerig advies kon geven voor de bepaalde problemen van de verzoeker. Dat het des te nadeliger is dat de kwestie slaat op het leven en fysieke integriteit van de verzoeker.

Dat de verzoeker echter gerechtigd was te vragen dat bij het onderzoek van zijn dossier door een andere arts verzocht door de tegenpartij, deze arts voldoende bevoegd is voor zijn aandoeningen.

Dat deze eis des te noodzakelijker was dat deze geneesheer een tegenstrijdige opinie heeft met de opinie van de arts van de verzoeker

Dat de ambtenaar-geneesheer stelt dat « de beschreven nevrose, zelfs zonder behandeling, actueel geen reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene ».

Dat in een medisch getuigschrift dd 07.02.2012, Dr Pobikrowski de gezondheidsproblemen van de verzoeker als volgt beschrijft: " ernstige psychonevrose met zelfmoordgedachten nav vorige en huidige stress

Dat de verzoeker "kwetsbaar is en vereist begeleiding door verwanten (incl. psychotherapie) want anders kan hij zijn gedachten tot uitvoering brengen'.

Dat ook 'de verzoeker strikt opgevolgd dient te worden gezien zijn zelfmoordgedachten en moet ten minste 6 maanden onder behandeling blijven".

Dat een duidelijke tegenstrijdigheid dus blijkt tussen de medische adviezen.

Dat het nuttig geweest zou zijn het dossier voor te leggen aan een specialist.

Dat wij niet begrijpen waarom de tegenpartij niet nuttig achtte een expert te verzoeken.

Dat de rechtspraak van de Raad van State echter duidelijk is: "In het bezit van een nauwkeurig medisch attest van een deskundige, zou de Belgische Staat ertoe aangezet moeten worden tot nauwkeurig onderzoek door eventueel het advies van een onafhankelijke deskundige te vragen. De Belgische Staat mocht de bestreden handeling staven enkel door de besluiten van zijn arts en zodoende nalaat alle nodige onderzoeken uit te voeren om wetens en willens te kunnen oordelen" (RvS 91709 dd 19 december 2000).

Dat deze rechtspraak ook in andere arresten aanwezig is, zoals arrest nr 111.609 van 16 oktober 2002 of arrest nr 119281 van 12 mei 2003.

Dat de Raad van State weliswaar herinnert in recente arresten dat de arts van de tegenpartij niet wettelijk verplicht was een specialist te vorderen, maar het is duidelijk dat de verplichting wel is in twee bepaalde gevallen, nl wanneer een specialist het attest van de verzoeker getekend heeft en dat, bij de

Dienst, het antwoord niet van een specialist komt en wanneer de ambtenaar-geneesheer de beschouwingen van de arts van de verzoeker openlijk tegensprekt.”

3.1.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de onontvankelijkheid van de aanvraag wordt besloten.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven, zowel in feite als in rechte, aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 9ter, §3, 4° van de vreemdelingenwet, gesteld dat de ambtenaar-geneesheer in een advies heeft vastgesteld dat de voorgelegde ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet. De verwerende partij verwijst ook uitdrukkelijk naar het advies van de ambtenaar-geneesheer van 28 maart 2013 en zij leidt uit dit advies af dat de verzoekende partij niet lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit noch aan een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land van verblijf. Het advies van 28 maart 2013 bevindt zich in het administratief dossier en het werd tezamen met de thans bestreden beslissing aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

De Raad wijst er verder op dat de formele motiveringsplicht niet impliceert dat alle motieven uit de bestreden beslissing zelf moeten blijken. Er kan immers worden aangenomen dat aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht om de betrokkene een zodanig inzicht te geven in de motieven van de beslissing dat hij met kennis van zaken kan uitmaken of het zinvol is de beslissing in rechte te bestrijden, is voldaan indien de betrokkene desgevallend langs een andere weg kennis heeft gekregen van de motieven waarop de beslissing is gesteund, ook al worden die motieven dan niet in de beslissing zelf veruitwendigd. Dit kan doordat de beslissing verwijst naar andere stukken, *in casu* het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer van 28 maart 2013 dat tezamen met de bestreden beslissing onder gesloten omslag aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht zodat het integraal deel uitmaakt van de motieven van de bestreden beslissing.

Uit dit advies blijkt dat de ambtenaar-geneesheer het door de verzoekende partij voorgelegde standaard medisch getuigschrift van 7 februari 2013 in rekening geeft genomen en heeft vastgesteld dat de erin beschreven neurose, zelfs zonder behandeling, actueel geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene. Betreffende het vermelde risico op zelfdoding, motiveert de ambtenaar-geneesheer dat dit inherent is aan deze aandoening, zelfs bij behandeling, maar in het dossier niet concreet wordt gemaakt, noch wordt gelinkt aan de specifieke situatie van de patiënt, dat er ook geen indicatie is uit de voorgeschiedenis van een acute ernstige periode, dat het met andere woorden een algemene veronderstelling is die niet kan weerhouden worden. Daarnaast motiveert de ambtenaar-geneesheer dat zelfs indien de vermelde behandeling niet beschikbaar is in het thuisland dit niet betekent dat de verzoekende partij onmenselijk of vernederd wordt behandeld. Op basis van het geheel van deze vaststellingen concludeert de ambtenaar-geneesheer dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Er wordt in het advies van de ambtenaar-geneesheer zodoende concreet ingegaan op de door de verzoekende partij voorgelegde medische problematiek en deze problematiek wordt afgetoetst aan het bepaalde in artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

De geboden motieven volstaan in het licht van de uitdrukkelijke motiveringsplicht. De motieven van de bestreden beslissing verschaffen de verzoekende partij het nodige inzicht en laten haar aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

Een schending van de formele motiveringsplicht kan dan ook niet worden aangenomen.

3.1.3. Uit de uiteenzetting van het eerste middel blijkt dat de verzoekende partij in wezen de deugdelijkheid van de motivering en het onderzoek van de ambtenaar-geneesheer viseert. De middelen worden dan ook verder onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.1.4. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing steunt, luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1. De toekenning van een machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel kan worden geweigerd aan de vreemdeling die zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum door de ambtenaar-geneesheer of de geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde of de door de minister of zijn gemachtigde aangestelde deskundige en hiervoor ten laatste binnen de vijftien dagen na het verstrijken van deze datum geen geldige reden opgeeft.

§ 2. (...)

§ 3.

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

(...)

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk; (...)

§ 4. (...)

§ 5. (...)

§ 6. (...)

§ 7. (...)”

In casu steunt de bestreden beslissing op het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer van 28 maart 2013.

Het betrokken advies van de ambtenaar-geneesheer van 28 maart 2013 bevindt zich in het administratief dossier

Hieruit blijkt dat de ambtenaar-geneesheer na consultatie van het voorgelegde standaard medisch getuigschrift aangaande de verzoekende partij tot het volgende besluit kwam:

“Graag kom ik terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 25.02.2013.

Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 07/02/2013 blijkt dat de beschreven neurose, zelfs zonder behandeling, actueel geen reëel risico vormt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Het vermelde risico op zelfdoding is inherent aan deze aandoening, zelfs bij behandeling, maar wordt in het dossier niet concreet gemaakt, noch duidelijk gelinkt aan de specifieke situatie van deze patiënt. Er is ook geen indicatie uit de voorgeschiedenis van een acute ernstige periode. Het blijft m.a.w. een algemene veronderstelling die we niet kunnen weerhouden.

Zelfs indien de vermelde behandeling niet beschikbaar is in het thuisland betekent dit niet dat betrokkene onmenselijk of vernederend wordt behandeld.

Bijgevolg stel ik vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat de ambtenaar-geneesheer een tegenstrijdige opinie heeft met de opinie van de behandelende arts, wijst de Raad naar de uiteenzetting hieromtrent in de bespreking van het tweede middel.

3.1.5. Artikel 4, §1 van het van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststellingen van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, bepaalt in uitvoering van artikel 9ter, §1, laatste lid van de vreemdelingenwet: *“Indien nodig vraagt de ambtenaar-geneesheer, overeenkomstig artikel 9ter, § 1, tweede lid, de wet, een bijkomend advies aan een deskundige in één van de hierna vermelde medische disciplines : (...)”*.

De verzoekende partij acht het nuttig dat er een geneesheer-specialist aan te pas zou zijn gekomen, maar te dezen hangt het volledig af van de ambtenaar-geneesheer of hij al dan niet een deskundige raadpleegt. *In casu* heeft de ambtenaar-geneesheer het niet nodig geacht een deskundige te raadplegen. De verzoekende partij benadrukt in haar verzoekschrift dat het inwinnen van een advies van een specialist verplicht is wanneer de ambtenaar-geneesheer de overwegingen van de geneesheer vrijuit tegensprekt, doch dit blijkt niet uit artikel 9ter van de vreemdelingenwet noch uit artikel 4 van het bovenvermeld koninklijk besluit van 17 mei 2007. De verwerende partij kan dan ook niet verweten worden haar beslissing enkel te steunen op het advies van de ambtenaar-geneesheer.

De verzoekende partij tilt eraan dat zij niet in staat gesteld wordt te weten welke specialisatie en hoedanigheid de ambtenaar-geneesheer bezit, maar zij laat na te verduidelijken op welke bepaling deze verwachting gestoeld is. Te dezen blijkt duidelijk dat dokter T. de hoedanigheid heeft van ambtenaar-geneesheer wat in het licht van artikel 9ter, §1, laatste lid van de vreemdelingenwet volstaat als vermelding. Nergens in artikel 9ter van de vreemdelingenwet is bepaald dat indien een verzoeker een medisch attest overmaakt opgesteld door een specialist zoals een psychiater, dit slechts kan worden beoordeeld door een psychiater en dat een gewone arts dit niet zou kunnen beoordelen. De ambtenaar-geneesheer dient niet van een bijzondere expertise blij te geven om de door de vreemdeling ingediende medische attesten te beoordelen en hij is niet verplicht om zich met een gespecialiseerd arts in verbinding te stellen, enkel omdat het standaard medisch getuigschrift van de vreemdeling door een geneesheer-specialist is opgesteld (cf. RvS 6 november 2013, nr. 225.353). Hierbij dient nog te worden opgemerkt dat *in casu* ook nergens uit het door de verzoekende partij neergelegde standaard medisch getuigschrift zou blijken dat dit opgesteld werd door een arts met een specialisatie. Uit het gegeven dat het advies ongunstig is voor de verzoekende partij of naar haar oordeel tegenstrijdig is met het standpunt van de behandelende geneesheren kan de verzoekende partij niet afleiden dat de ambtenaar-geneesheer onbekwaam zou zijn of niet over de vereiste kennis beschikt om de medische attesten die overgemaakt werden door de verzoekende partij te beoordelen. Ten slotte kan noch uit artikel 9ter, laatste lid van de vreemdelingenwet noch uit artikel 4 van het bovenvermeld koninklijk besluit van 17 mei 2007 afgeleid worden dat de verwerende partij of de ambtenaar-geneesheer dient te motiveren waarom hij geen bijkomend advies vraagt aan een specialist.

3.1.6. Een schending van de materiële motiveringsplicht, noch van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, noch van artikel 4 van het bovenvermeld koninklijk besluit van 17 mei 2007 wordt aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt een *“duidelijke beoordelingsvergissing”*.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de artikelen 62 en 9ter van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Daarnaast beroept de verzoekende partij zich ook op een "duidelijke oordeelvergissing".

3.2.1. De verzoekende partij licht het tweede middel toe als volgt:

"- Eerste tak: de ernstgraad van de ziekte

Overwegende dat de tegenpartij van oordeel is dat het gebrek aan gepaste behandeling in het herkomstland niet volstaat om te kunnen spreken over een onmenselijke en vernederende behandeling maar ook « doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten ».

Dat met andere woorden, volgens de tegenpartij, indien de gezondheidstoestand nog niet kritiek of in een eindstadium is, is de verwijdering naar het land van herkomst, zelfs bij gebrek aan gepaste behandeling, niet strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de Mens of art. 9ter van de wet van 15.12.1980.

Dat de tegenpartij in haar beslissing slechts verwijst naar de zogenaamde rechtspraak van het Europese Hof van de rechten van de Mens inzake artikel 3 van het EVRM.

Dat noch in artikel 3 EVRM noch in artikel 9ter van de wet van 15.12.80 is er sprake van kritieke gezondheidstoestand of levensverwachting

Dat door een 'kritieke of dodelijke gezondheidstoestand' te vereisen, de Dienst voor Vreemdelingenzaken een vereiste duidelijk toevoegt.

Dat de beschikkingen bedoeld in het middel daarbij geschonden worden.

Dat in een arrest van 27 november 2012, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verklaarde dat:

"Eerder dan zuiver te verwijzen naar artikel 3 EVRM om de controle door de verweerster af te bakenen, heeft de wetgever voorzien in verschillende hypothesen; uit §1 van artikel 9 ter blijken immers 3 soorten ziekten die moeten leiden tot de toekenning van een verblijfsvergunning op basis van deze bepaling, wanneer geen gepaste handeling bestaat in het land van herkomst of verblijf namelijk:

deze die een reëel risico voor het leven inhouden

deze die een reëel risico voor de fysieke integriteit inhouden ;

deze die een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling inhouden;

Dat uit de tekst zelf van artikel 9 ter derhalve niet afgeleid kan worden dat een risico voor het leven van de verzoeker systematisch vereist wordt, daar naast het risico voor het leven, 2 andere hypothesen voorzien zijn " (arrest RVB Nr 92309 van 27 november 2012) ;

Dat het standpunt van de ambtenaar- geneesheer van de tegenpartij volledig onbegrijpelijk is.

Dat de verzoeker lijdt aan een ernstige aandoening.

Dat zijn gezondheidstoestand een belangrijke medische behandeling en opvolging vereist, zoniet worden zijn medische problemen erger.

Dat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden.

- Tweede tak: het oorzakelijke verband tussen de psychologische problemen van de verzoeker en het land van oorsprong

Overwegende dat de verzoeker lijdt aan veel gezondheidsproblemen, oa psychologische problemen

Dat uit medisch getuigschrift van Dr Pobikrowski dd 07.02.2012 blijkt dat de "verzoeker is 27, getrouwd, heeft 3 kinderen en lijdt aan angstdepressie en ernstige psychonevrose nav vorige en huidige streeks (vervolgving in 2009 en huidige precaire toestand) "

Dat het oorzakelijke verband tussen zijn gezondheidsproblemen en zijn land van herkomst in zijn verzoek duidelijk bepaald werd.

Dat terugkeren naar Tsjetsjenië zeer schadelijk zou zijn en zijn gezondheidstoestand zou verslechteren oa wegens de angstwekkende context.

Dat men moet vaststellen dat de tegenpartij zich niet uitdrukte over dit aspect van de link tussen het thuisland en de stress.

Dat de verzoeker de redenen van de beslissing dus niet kent.

Dat in een arrest van 25.11.2010, de RVB herinnerde: "de verplichte formele motivering voor de bestuurlijke overheid moet de bestemming van de beslissing toelaten de redenen te kennen, maar de overheid is niet verplicht de redenen van deze redenen te verklaren. Het is dus voldoende dat uit de beslissing de redenering duidelijk blijkt zodat de bestemming de verantwoording ervan kan begripen

en desgevallend, kan betwisten in het kader van een verhaal en zodat de bevoegde overheid toezicht kan uitoefenen" (arrest 51 577).

Dat deze nalatigheid oa door dit gerecht in een recent arrest bestraft werd, nl op 27 januari 2012 (nr 74.021).

- Derde tak: geen onderzoek van de zorgen in Tsjetsjenië

Overwegende dat de tegenpartij van oordeel is, op basis van het advies van haar arts-adviseur dat « bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens ».

Dat haar arts-adviseur stelde dat het leven niet in gevaar was, en dit zonder de verzoeker te zien en uit gewone lezing van het overgemaakte medische dossier.

Dat deze conclusie volledig strijdig is met de conclusie van de huisarts van de verzoeker.

Dat de tegenpartij de aanvraag onontvankelijk verklaard heeft op deze enige basis.

Dat artikel 9ter §3, 4° echter luidt indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk"

Dat echter, artikel 9ter§1 lid 1 zegt dat een verblijfsvergunning wordt gekregen van een vreemdeling "die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft".

Dat uit deze beschikking duidelijk blijkt dat het reële risico op mishandeling gezien artikel 3 EVRM geoordeeld dient te worden niet alleen gezien de aard van de ziekte, maar ook gezien de beschikbaarheid van zorgen en behandeling in het land van herkomst of van verblijf.

Dat het risico voor het leven van de verzoeker nu niet meer bestaat omdat hij in België verblijft waar hij gepaste zorgen krijgt en zich veilig voelt.

Dat het waarschijnlijk niet het geval zal zijn in Tsjetsjenië.

Dat de arts-adviseur van de tegenpartij zich echter niet uitdrukt over dit aspect.

Dat het risico op mishandeling beschouwd dient te worden aan het licht van de situatie van de verzoeker indien hij naar het land van oorsprong of verblijf zou terugkeren.

Dat het arbitragehof herinnerde in een arrest van 13 juni 1997 dat "om een behandeling als onmenselijk of vernederend te omschrijven: het leven van het slachtoffer hoeft niet in het gevaar zijn, het volstaat dat de grondrechten van de slachtoffers zwaar in het gevaar gebracht worden, waaronder het recht op lichamelijke integriteit en bijgevolg het recht op gepaste zorgen in decante omstandigheden" (AH, 13 juni 1997, AR 1997/KR/63)".

Dat de tegenpartij of haar raadsgeneesheer niet alleen de medische toestand van de verzoeker in België moest onderzoeken, maar ook zich moest verzekeren dat deze correct verzorgd zou kunnen worden in Tsjetsjenië en zoniet, de nodige besluiten trekken gezien het Europees verdrag voor de Rechten van de Mens.

Dat dit gerecht, die aanhangig gemaakt werd van dit nooddringend verzoek, in een recent arrest dit licht standpunt bestrafte op 31 juli 2012 "hier dient vastgesteld te worden dat de stelling dat 'hij lijdt van geen ziekte die leidt tot echt risico op vernederende of onmenselijke behandeling wanneer geen gepaste behandeling bestaat in het land van herkomst of verblijf' een principestandpunt betreft, zonder enig bewijs ... bijgevolg, uit de inhoud van bovenvermeld verslag mag niet nagezien worden of de raadsgeneesheer de ingeroepen depressie onderzocht heeft (RvV arrest 85 445)".

Dat het middel gegrond is."

3.2.2. Betreffende de opgeworpen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet kan verwezen worden naar het gestelde in punt 3.1.2.

3.2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing steunt, luidt als volgt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke

integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1. De toekenning van een machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel kan worden geweigerd aan de vreemdeling die zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum door de ambtenaar-geneesheer of de geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde of de door de minister of zijn gemachtigde aangestelde deskundige en hiervoor ten laatste binnen de vijftien dagen na het verstrijken van deze datum geen geldige reden opgeeft.

§ 2. (...)

§ 3.

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

(...)

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk; (...)

§ 4. (...)

§ 5. (...)

§ 6. (...)

§ 7. (...)"

3.2.4. Gelet op de redactie van artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet houdt deze bepaling duidelijk twee mogelijkheden in wat betreft de ziekte voorgelegd door de betrokkene, met name:

- de ziekte houdt een reëel risico in voor het leven of voor de fysieke integriteit, of
- de ziekte houdt een reëel risico in op onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf.

3.2.5. Uit artikel 9ter, §1, vijfde lid van de vreemdelingenwet volgt dat de beoordeling van de in artikel 9ter, §1 vermelde risico's toekomt aan de ambtenaar-geneesheer die door de minister c.q. staatssecretaris is aangesteld en uit het bepaalde in artikel 9ter, §3, 4° van de vreemdelingenwet blijkt dat de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris de aanvraag onontvankelijk verklaart indien de ambtenaar-geneesheer in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet die aanleiding kan geven tot het bekomen van een verblijfsmachtiging om medische redenen.

Met de thans bestreden beslissing wordt de verblijfsaanvraag van de verzoekende partij met toepassing van voormeld artikel 9ter, §3, 4° van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard. Hiertoe wordt verwezen naar het advies van de ambtenaar-geneesheer van 28 maart 2013 dat luidt als volgt:

"Artikel 9ter §3-4°

Graag kom ik terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 25.02.2013.

Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 07/02/2013 blijkt dat de beschreven neurose, zelfs zonder behandeling, actueel geen reëel risico vormt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Het vermelde risico op zelfdoding is inherent aan deze aandoening, zelfs bij behandeling, maar wordt in het

dossier niet concreet gemaakt, noch duidelijk gelinkt aan de specifieke situatie van deze patiënt. Er is ook geen indicatie uit de voorgeschiedenis van een acute ernstige periode. Het blijft m.a.w. een algemene veronderstelling die we niet kunnen weerhouden.

Zelfs indien de vermelde behandeling niet beschikbaar is in het thuisland betekent dit niet dat betrokkene onmenselijk of vernederend wordt behandeld.

Bijgevolg stel ik vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

3.2.6. De Raad wijst er op dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet inhoudt dat er enerzijds gevallen zijn van een vreemdeling die actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte of aandoening die actueel een gevaar oplevert voor zijn fysieke integriteit, d.w.z. het ingeroepen risico voor het leven of een aantasting van de fysieke integriteit moet imminent aanwezig zijn en de vreemdeling is daardoor niet in staat om te reizen. Anderzijds is er het geval van de vreemdeling waarbij er actueel geen reëel risico is voor diens leven of fysieke integriteit en die dus in principe kan reizen maar die, indien er geen adequate behandeling voorhanden is voor zijn ziekte of aandoening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Echter werden *in casu* de aandoening van de verzoekende partij getoetst aan beide toepassingsgevallen. In het advies werd enerzijds, betreffende het eerste toepassingsgeval van artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet, gesteld dat de aandoening van de verzoekende partij actueel, zelfs zonder behandeling, geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene, waarbij de ambtenaar-geneesheer er op wijst dat het vermelde risico op zelfdoding inherent is aan deze aandoening, zelfs bij behandeling, maar in het dossier niet wordt concreet gemaakt, noch gelinkt aan de specifieke situatie van de verzoekende partij, dat er ook geen indicatie is uit de voorgeschiedenis van een acute ernstige periode en het met andere woorden een algemene veronderstelling blijkt die niet kan weerhouden worden. Anderzijds motiveert de ambtenaar-geneesheer, met betrekking tot het tweede toepassingsgeval van artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet, dat zelfs indien de vermelde behandeling in het thuisland niet beschikbaar is dit niet betekent dat de verzoekende partij onmenselijk of vernederend behandeld wordt.

Hieruit blijkt ook dat de ambtenaar-geneesheer de twee toepassingsgevallen los van elkaar heeft onderzocht. De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden, gelet op de duidelijke bewoordingen van het medisch advies van 28 maart 2013, dat zij het standpunt van de ambtenaar-geneesheer niet heeft begrepen.

Betreffende de kritiek van de verzoekende partij op de motieven van de bestreden beslissing waarin verwezen wordt naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 van het EVRM en waar zij stelt dat er noch in artikel 3 van het EVRM noch in artikel 9ter van de vreemdelingenwet sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of levensverwachting, dat door een kritieke of dodelijke gezondheidstoestand te vereisen de Dienst Vreemdelingenzaken een vereiste toevoegt, wijst de Raad er op dat dit kritiek op een overtollig motief betreft. Immers blijkt dat de bestreden beslissing, zoals hiervoor werd besproken, wel degelijk nagaat of er een gevaar is voor een onmenselijke en vernederende behandeling bij gebrek aan medische behandeling. Aangezien het advies van de ambtenaar-geneesheer aan de bestreden beslissing werd gevoegd en mede ter kennis is gebracht aan de verzoekende partij, maakt dit integraal deel uit van de motivering van de bestreden beslissing en dient bijgevolg vastgesteld te worden dat de bestreden beslissing, gelet op het advies van de ambtenaar-geneesheer, afdoende gemotiveerd is.

Volledigheidshalve merkt de Raad op dat, gelet op artikel 9ter, §3, 4° *juncto* artikel 9ter, §1, vijfde lid van de vreemdelingenwet, enkel de ambtenaar-geneesheer kan vaststellen dat een vreemdeling kennelijk niet voldoet aan de in artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalde criteria en dat zijn stellingname derhalve het determinerende motief uitmaakt van de bestreden beslissing. In het advies van de ambtenaar-geneesheer kan nergens worden gelezen dat er sprake moet zijn van een “kritieke of dodelijke gezondheidstoestand”. De ambtenaar-geneesheer stelt wel in zijn advies, aangaande de neurose, dat zelfs indien de vermelde behandeling niet beschikbaar is in het thuisland dit niet betekent dat de verzoekende partij onmenselijk of vernederend behandeld wordt.

Voorts is de verzoekende partij het niet eens met de ambtenaar-geneesheer en meent zij dat het standpunt van de laatstgenoemde onbegrijpelijk is, dat zij aan een ernstige aandoening lijdt, dat haar gezondheidstoestand een belangrijke medische behandeling en opvolging vereist zonder dewelke haar

medische problemen erger zullen worden. Door enkel op zeer algemene wijze te stellen dat zij aan een ernstige aandoening lijdt, dat haar gezondheidstoestand een belangrijke medische behandeling en opvolging vereist zonder dewelke haar medische problemen erger zullen worden, toont de verzoekende partij niet aan dat het oordeel van de ambtenaar-geneesheer dat, betreffende de beschreven neurose, zelfs indien de vermelde behandeling niet beschikbaar is in het thuisland, dit niet betekent dat de verzoekende partij onmenselijk of vernederend behandeld wordt, foutief of kennelijk onredelijk is. Met een dergelijke summiere uiteenzetting doet de verzoekende partij niets meer dan te kennen geven dat zij het niet eens is met de beoordeling door de ambtenaar-geneesheer van de door haar voorgelegde medische stukken, zonder evenwel de onjuistheid van de motieven aan te tonen.

Hierbij moet verder ook worden benadrukt dat zelfs wanneer een arts in België stelt dat hij de behandeling van een bij een vreemdeling vastgestelde aandoening vereist acht, dit niet impliceert dat de door de verwerende partij aangestelde ambtenaar-geneesheer, rekening houdende met de aard van de aandoening die werd vastgesteld, niet zou vermogen te oordelen dat indien de betrokken vreemdeling deze behandeling niet zou kunnen verkrijgen in zijn land van herkomst hij hierdoor niet in een onmenselijke of vernederende situatie zal terechtkomen of dat de bevindingen van beide artsen niet met elkaar overeenstemmen. Het toetsingscriterium dat door de behandelende arts en de ambtenaar-geneesheer wordt gehanteerd, is immers verschillend. De behandelende arts oordeelt welke medische ondersteuning zijn patiënt in België nodig heeft om een medisch probleem zo snel mogelijk op te lossen of de hinder die een medisch probleem veroorzaakt zo veel mogelijk te beperken en de ambtenaar-geneesheer oordeelt of is voldaan aan de in artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet gestelde vereisten.

De Raad benadrukt voorts ook dat het gegeven dat het advies van de ambtenaar-geneesheer niet geheel in overeenstemming zou zijn met de door verzoekende partij neergelegde medische stukken en dat verzoekende partij het niet eens is met de beoordeling door de ambtenaar-geneesheer, op zich nog niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Wanneer een verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt afgewezen, is dit immers veelal het geval omdat het advies van de ambtenaar-geneesheer inhoudelijk anders is dan de door de aanvrager ter ondersteuning van zijn aanvraag neergelegde medische attesten (RvS 31 mei 2011, nr. 213.594).

De Raad benadrukt ook dat niet blijkt dat de ambtenaar-geneesheer bij het opstellen van zijn advies niet vermag te steunen op zijn eigen medische kennis of dat deze stevast voor het door hem gestelde zou dienen te verwijzen naar vakliteratuur of andere bronnen. Het behoort in wezen tot de eigen beoordelingsbevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer om te beoordelen of zijn eigen vakkennis volstaat in het licht van een voorliggende aandoening.

Het eerste onderdeel van het tweede middel is ongegrond.

3.2.7. In een tweede onderdeel van het tweede middel stelt de verzoekende partij dat zij lijdt aan veel gezondheidsproblemen waaronder psychologische problemen, dat uit het voorgelegde medisch getuigschrift van 7 februari 2012 blijkt dat zij 27 jaar is, getrouwd, drie kinderen heeft en lijdt aan angstdepressie en ernstige psychoneurose naar aanleiding van vorige en huidige stress door vervolging in 2009 en de huidige preciaire toestand. De verzoekende partij wijst er op dat het oorzakelijk verband tussen haar gezondheidsproblemen en haar land van herkomst duidelijk werd bepaald, dat terugkeren naar Tsjetsjenië zeer schadelijk zou zijn en haar gezondheidstoestand zou verslechteren onder andere wegens de angstwekkende context, dat men moet vaststellen dat de verwerende partij zich niet uitdrukte over dit aspect van de link tussen het thuisland en de stress, dat zij aldus de reden van de bestreden beslissing niet kent.

Hoewel door de behandelende arts een link werd gelegd tussen de stress van de verzoekende partij en haar land van herkomst – waarbij de Raad vaststelt dat uit de medische stukken gevoegd bij de aanvraag geenszins blijkt op welke wijze deze link door de behandelende arts werd gelegd - kan in het standaard medisch getuigschrift van 7 februari 2013, noch in de overige door de verzoekende partij voorgelegde medische stukken gelezen worden dat *“terugkeren naar Tsjetsjenië zeer schadelijk zou zijn en zijn gezondheidstoestand zou verslechteren oa wegens de angstwekkende context”*. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat het de ambtenaar-geneesheer bij het beoordelen van de vraag of de verzoekende partij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling mogelijk is in het herkomstland, op grond van de stukken waarvan zij kennis had - en waarbij zij oordeelde dat zelfs indien de vermelde behandeling niet beschikbaar is in het thuisland dit niet betekent dat de verzoekende

partij onmenselijk of vernederd wordt behandeld - toekwam om zich uit te spreken over de door de behandelende arts vermelde link tussen het thuisland en de stress.

Bovendien brengt de bestreden beslissing geenszins met zich mee dat de verzoekende partij verplicht wordt terug te keren naar de plaats waar zij meent dat de stress is ontstaan en waarvan zij lijkt voor te houden dat een terugkeer naar daar om die reden onmogelijk is.

Ten overvloede stelt de Raad zich de vraag welk belang de verzoekende partij heeft bij haar argumentatie dat het oorzakelijk verband tussen haar gezondheidsproblemen en haar herkomstland duidelijk bepaald werden en de verwerende partij zich niet uitdrukte over dit aspect – waarbij kan opgemerkt worden dat in het standaard medisch getuigschrift vermeld wordt dat de verzoekende partij stress heeft ten gevolge van vervolgingen in 2009 – nu blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal), bij beslissing van 7 november 2011 de door de verzoekende partij geschetste vervolgingsfeiten van 2009 in Tsjetsjenië ongeloofwaardig achtte: *“Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Tsjetsjenië problemen kende met de autoriteiten aangezien u rebellen bevoorraadde. Er dient echter eerst en vooral opgemerkt te worden dat u er niet in slaagde uw asielrelaas aannemelijk te maken.”* De commissaris-generaal wijst onder meer op wat volgt *“Daarnaast moet vastgesteld worden dat u vanuit Tsjetsjenië met uw eigen internationaal paspoort, dat u persoonlijk afhaalde in 2008, naar Polen bent gereisd (CGVS, p. 9). Het feit dat u bij het oversteken van de grens niet gearresteerd werd, toont aan dat u niet geseind stond, daar dit paspoort werd opgesteld met uw originele persoonsgegevens. Hierdoor wordt verder afbreuk gedaan aan uw bewering vervolgd te worden door de autoriteiten.”* en *“U maakte voorts evenmin aannemelijk dat er vandaag in uw hoofde nog steeds een reëel risico op vervolging of het lijden van ernstige schade bestaat. Zo heeft er zich sinds uw aankomst in België niets meer voorgedaan met betrekking tot uw problemen. U haalde wel aan dat de tweede convocatie werd afgeleverd op het moment dat u zich reeds in Polen bevond en deze convocatie er kwam omdat u niet was ingegaan op de eerste (CGVS, p. 10). Opmerkelijk genoeg kwamen er daarna geen convocaties meer (CGVS, p. 17), niettegenstaande u ook op de tweede convocatie niet inging aangezien u op dat moment in Polen verbleef. Ook uw familieleden werden merkwaardig genoeg met rust gelaten (CGVS, p. 17), hoewel de goederen die u aan de rebellen verkocht afkomstig waren uit de handelszaak van uw ouders en niet enkel uw ouders, maar ook uw zus deze winkel uitbaatte (CGVS, p. 5). U kon de Belgische asielinstanties bijgevolg geen enkel element aanreiken waaruit blijkt dat u bij terugkeer naar Tsjetsjenië opnieuw door de autoriteiten lastiggevallen zou worden. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder aangetast.”* De commissaris-generaal wees er tevens ook op dat de verzoekende partij beschikt over een intern vluchtalternatief mochten haar verklaringen over de vervolgingen toch geloofwaardig zijn, *quod non*, en motiveerde als volgt: *“Zo heeft uw vrouw nog verschillende familieleden elders in de Russische Federatie, waaronder een tante in Machatsjkala (in de republiek Dagestan) (CGVS vrouw, p. 6 en 13). Aangezien u niet officieel gezocht wordt (CGVS, p. 17-18), wat ook blijkt uit het feit dat u zonder problemen de grens kon oversteken, beschikt u bijgevolg over de mogelijkheid om u elders in de Russische Federatie te vestigen.”* De Raad herhaalt dat de bestreden beslissing geenszins met zich meebrengt dat de verzoekende partij verplicht wordt terug te keren naar de plaats waar zij meent dat de stress is ontstaan.

Het tweede onderdeel van het tweede middel is ongegrond.

3.2.8. Waar de verzoekende partij in een derde onderdeel van het tweede middel betoogt dat de ambtenaar-geneesheer stelt dat haar leven niet in gevaar is zonder haar te zien en uit een gewone lezing van het overgemaakt medische dossier, wijst de Raad er op dat de door de verwerende partij aangestelde ambtenaar-geneesheer, overeenkomstig artikel 9ter, §1, vijfde lid van de vreemdelingenwet, *“indien hij dit nodig acht”* een vreemdeling *“kan”* onderzoeken. Het komt alleen aan de ambtenaar-geneesheer toe te beslissen of hij van deze mogelijkheid dient gebruik te maken. Het feit dat de ambtenaar-geneesheer oordeelde dat dit niet vereist was, leidt *in casu* niet tot de conclusie dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd geschonden of dat de bestreden beslissing geen correcte feitelijke grondslag heeft. De ambtenaar-geneesheer heeft het feit dat bij de verzoekende partij een psychoneurose werd vastgesteld op zich ook niet in vraag gesteld, zodat niet kan worden ingezien waarom hij nog een eigen onderzoek om zelf een diagnose te stellen zou dienen door te voeren. De verzoekende partij maakt niet met concrete argumenten aannemelijk dat *in casu* een eigen onderzoek door de ambtenaar-geneesheer noodzakelijk was.

Waar de verzoekende partij betoogt dat de conclusie van de verwerende partij strijdig is met de conclusie van de huisarts van de verzoekende partij, verwijst de Raad vooreerst naar de uiteenzetting

onder punt 3.2.6. (alineea 6 tot en met 9). In zoverre de verzoekende partij meent dat de conclusie van de ambtenaar-geneesheer dat haar leven niet in gevaar is strijdig is met de conclusie van de ambtenaar-geneesheer – waarbij dient vastgesteld te worden dat de ambtenaar-geneesheer stelde dat de beschreven neurose actueel geen reëel risico vormt voor het leven of de fysieke integriteit van de verzoekende partij – wijst de Raad er op dat door enkel te stellen dat de conclusies tegenstrijdig zijn, de verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat de voormelde conclusie van de ambtenaar-geneesheer foutief of kennelijk onredelijk is. De verzoekende partij toont met een dergelijke stelling evenmin aan dat de motieven dat het vermelde risico op zelfdoding inherent is aan deze aandoening, zelfs bij behandeling maar in het dossier niet concreet wordt gemaakt, noch duidelijk gelinkt aan de specifieke situatie van de verzoekende partij, dat er geen indicatie is uit de voorgeschiedenis van een acute ernstige periode en het een algemene veronderstelling blijft, foutief of kennelijk onredelijk zijn. Ten overvloede wijst de Raad er op dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift zelf voorhoudt dat het risico voor haar leven heden niet bestaat.

De verzoekende partij lijkt voorts te menen dat de verwerende partij haar aanvraag onontvankelijk heeft verklaard op de enige grond dat haar leven niet in gevaar is, dat uit artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat het reële risico ook dient beoordeeld te worden in het licht van de beschikbaarheid van de zorgen en behandeling in het land van herkomst, dat het risico voor het leven van de verzoekende partij niet bestaat omdat zij in België verblijft waar zij gepaste zorgen krijgt en zich veilig voelt, dat dit waarschijnlijk niet het geval zou zijn in Tsjetsjenië, dat het risico dient beoordeeld te worden in het licht van haar situatie indien zij naar haar herkomstland zou terugkeren. Zij verwijst naar een arrest van het Arbitragehof van 13 juni 1997 en naar een arrest van de Raad nr. 85 445. Zij meent dat de verwerende partij niet alleen haar medische toestand in België moest onderzoeken, doch ook zich verzekeren dat zij correct zou verzorgd kunnen worden in Tsjetsjenië.

De Raad herhaalt dat gelet op de redactie van artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet deze bepaling duidelijk twee mogelijkheden inhoudt wat betreft de ziekte voorgelegd door de betrokkene, met name:

- de ziekte houdt een reëel risico in voor het leven of voor de fysieke integriteit, of
- de ziekte houdt een reëel risico in op onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf.

Echter werden *in casu* de aandoening van de verzoekende partij getoetst aan beide toepassingsgevallen. In het advies werd enerzijds, betreffende het eerste toepassingsgeval van artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet, gesteld dat de aandoening van de verzoekende partij actueel, zelfs zonder behandeling, geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene, waarbij de ambtenaar-geneesheer er op wijst dat het vermelde risico op zelfdoding inherent is aan deze aandoening, zelfs bij behandeling, maar in het dossier niet wordt concreet gemaakt, noch gelinkt aan de specifieke situatie van de verzoekende partij, dat er ook geen indicatie is uit de voorgeschiedenis van een acute ernstige periode en het met andere woorden een algemene veronderstelling blijkt die niet kan weerhouden worden. Anderzijds motiveert de ambtenaar-geneesheer, met betrekking tot het tweede toepassingsgeval van artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet, dat zelfs indien de vermelde behandeling in het thuisland niet beschikbaar is dit niet betekent dat de verzoekende partij onmenselijk of vernederend behandeld wordt.

Hieruit blijkt dat de ambtenaar-geneesheer de twee toepassingsgevallen heeft onderzocht. De verzoekende partij verliest met haar betoog dat de ambtenaar-geneesheer zich niet uitdrukt over het aspect beschikbaarheid van de gepaste zorgen en behandeling in het herkomstland en de verwijzing naar rechtspraak, uit het oog dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet de verwerende partij niet de verplichting oplegt om in alle gevallen na te gaan of bepaalde medische zorgen in het land van herkomst van een vreemdeling die verzoekt om op medische gronden tot een verblijf te worden gemachtigd beschikbaar en toegankelijk zijn. Deze controle dient slechts te gebeuren indien het ontbreken van deze medische zorgen aanleiding kan geven tot de vaststelling dat de betrokken vreemdeling in een onmenselijke en vernederende situatie kan terechtkomen ingevolge het ontbreken van een adequate behandeling. De ambtenaar-geneesheer gaf echter aan dat dit risico in voorliggende zaak niet bestaat, waarbij de verzoekende partij er niet in slaagt aan te tonen dat voormeld oordeel van de ambtenaar-geneesheer foutief of kennelijk onredelijk is. Een verder onderzoek inzake de medische zorgverstrekking in Tsjetsjenië was *in casu* dan ook niet vereist.

Betreffende de opgeworpen schending van artikel 3 van het EVRM, verwijst de Raad naar wat uiteengezet wordt onder punt 3.2.10.

Het derde onderdeel van het tweede middel is ongegrond.

3.2.9. De verzoekende partij maakt met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

De schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt een *“duidelijke beoordelingsvergissing”*.

3.2.10. Tot slot wijst de Raad er op dat de thans bestreden beslissing geen terugkeerverplichting oplegt zodat niet kan worden ingezien hoe de loutere afwijzing van een verblijfsaanvraag zou kunnen strijden met artikel 3 van het EVRM.

De vaststelling dringt zich voorts op dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet minstens ten dele overeenstemt met de inhoud van artikel 3 van het EVRM (RvS 29 januari 2014, nr. 226.251).

Er wordt benadrukt dat volgens het EHRM socio-economische of humanitaire omstandigheden in het land van bestemming enkel aanleiding kunnen geven tot een non-refoulement verplichting in zeer uitzonderlijke omstandigheden waar de humanitaire redenen tegen verwijdering klemmend zijn (EHRM 2 april 2013, nr. 27725/10, Samsam Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 9 april 2013, nr. 70073/10 en 44539/11, H. en B. v. Verenigd Koninkrijk, par. 114). Dezelfde hoge drempel wordt gehanteerd met betrekking tot vreemdelingen die zich beroepen op hun medische toestand en het gebrek aan medische en sociale zorg in het land van terugkeer, waarbij het EHRM oordeelt dat enkel *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*, een schending van artikel 3 EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42). Uit de rechtspraak van het Hof volgt dat daarbij allereerst dient vast te staan dat het een medische aandoening betreft die een voldoende ernst heeft, met name een ernstige, van oorsprong natuurlijke fysieke of mentale ziekte die lijden, pijn en een verminderde levensverwachting kan veroorzaken. Het EHRM heeft in zijn arrest Paposhvili t. België van 13 december 2016 (Grote Kamer) verder verduidelijkt dat deze *“zeer uitzonderlijke gevallen”* zich niet enkel kunnen voordoen wanneer er sprake is van een imminente dood, zoals in de zaak D t. het Verenigd Koninkrijk, doch ook in die gevallen waarin bij uitwijzing van een ernstig zieke vreemdeling er substantiële gronden zijn om aan te nemen dat hij of zij, hoewel er geen imminent levensgevaar is, bij gebreke van beschikbaarheid of toegankelijkheid van een adequate behandeling in het ontvangende land dreigt te worden blootgesteld aan een ernstige, snelle en onherstelbare achteruitgang in zijn of haar gezondheidstoestand die resulteert in intens lijden of een ernstige beperking van de levensverwachting (*“situations involving the removal of a seriously ill person in which substantial grounds have been shown for believing that he or she, although not at imminent risk of dying, would face a real risk, on account of the absence of appropriate treatment in the receiving country or the lack of access to such treatment, of being exposed to a serious, rapid and irreversible decline in his or her state of health resulting in intense suffering or to a significant reduction in life expectancy”*).

In casu blijkt niet dat dergelijke dwingende humanitaire redenen voorliggen. De verzoekende partij slaagt er niet in de motieven weergegeven in het medisch advies te weerleggen. In deze omstandigheden blijkt niet dat de thans voorliggende zaak wordt gekenmerkt door de vereiste dwingende humanitaire redenen en de verzoekende partij zich dienstig kan beroepen op een schending van artikel 3 van het EVRM.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.2.11. Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend zeventien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER